

Η Κόρη της Λεδήνης

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ
THE MOON SISTER
Lucinda Riley

Copyright © Lucinda Riley, 2018
Published by agreement with Lucinda Riley Ltd.

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: Εκδόσεις Διόπτρα, 2019
Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με τη Lucinda Riley Ltd.

ISBN: 978-960-605-782-3

ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
Μάιος 2019

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
Σοφία Τάπα

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ
Μαρία Μπανούση

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ
Ελένη Οικονόμου, Εκδόσεις Διόπτρα

ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ
Έρση Σωτηρίου, Εκδόσεις Διόπτρα

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου
του βιβλίου, σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Διόπτρα

ΕΔΡΑ
Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι
Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39

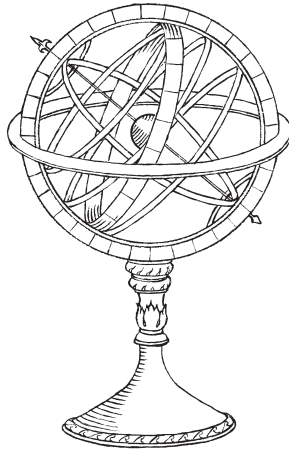
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 210 330 07 74

www.dioptra.gr
e-mail: sales@dioptra.gr • info@dioptra.gr

LUCINDA RILEY

Η Κόρη της Ξελήνης

μετάφραση
Σοφία Τάτα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Στη Ζακλίν
Φίλη, βοηθός και αδερφή σε μια άλλη ζωή

Γίνε εσύ η αλλαγή που θέλεις να δεις στον κόσμο.
Μαχάτμα Γκάντι

Ἔρωες τον βιβλίων

«Ατλαντίδα»

Πα Σαλτ – ο θετός πατέρας των αδερφών (αποθανών)

Μαρίνα (Μα) – η κηδεμόνας των αδερφών

Κλόντια – η οικονόμος της Ατλαντίδας

Γκίοργκ Χόφμαν – ο δικηγόρος του Πα Σαλτ

Κρίστιαν – ο καπετάνιος

Οι Αδερφές Ντ' Απλειάζ

Μαία

Άλι (Αλκυνόνη)

Σταρ (Αστερόπη)

ΚεΚε (Κελαινώ)

Τίγκι (Ταϋγέτη)

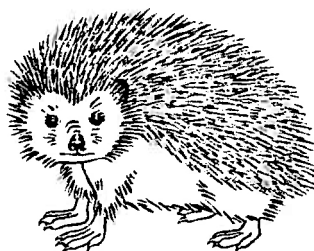
Ηλέκτρα

Μερόπη (αγνοείται)

Τίγκι

Ινβερνές, Σκοτία

Νοέμβριος 2007

*Σκαντζόχοιρος της Δυτικής Ευρώπης
(Erinaceus europaeus)*

«Χοτσιγουίτσι» στη γλώσσα των Βρετανών τσιγγάνων

«ΘΥΜΑΜΑΙ ΑΚΡΙΒΩΣ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΜΟΥΝ και τι έκανα όταν έμαθα ότι ο πατέρας μου πέθανε».

«Κι εγώ θυμάμαι πού βρισκόμουν όταν έμαθα για τον δικό μου», απάντησα.

Ο Τσάρλι Κινέρντ κάρφωσε πάνω μου το διαπεραστικό βλέμμα του.

«Και πού ήσουν λοιπόν;»

«Στο καταφύγιο άγριων ζώων της Μάργκαρετ και φτυάριζα την κοπριά των ελαφιών. Μακάρι να μπορούσα να πω ότι βρισκόμουν σε ένα καλύτερο περιβάλλον, αλλά εκεί ήμουν. Δεν πειράζει όμως. Αν και...» Ξεροκατάπια με δυσκολία και αναρωτήθηκα πώς στην ευχή είχε καταλήξει η κουβέντα –ή η *συνέντευξη για δουλειά*, για να είμαι ακριβής– στον θάνατο του Πα Σαλτ. Βρισκόμουν σε ένα πνιγηρό κυλικείο νοσοκομείου, καθισμένη απέναντι από τον δόκτορα Τσάρλι Κινέρντ. Με το που μπήκε αντιλήφθηκα ότι η παρουσία του τράβηξε αμέσως την προσοχή όλων. Και όχι μονάχα επειδή ήταν απίστευτα όμορφος, αδύνατος και κομψός με το γκρι καλοραμμένο κοστούμι του και τα κυματιστά σκούρα καστανοκόκκινα μαλλιά του, αλλά γιατί πολύ απλά ήταν ένας άντρας που απέπνεε από φυσικού του μια αύρα εξουσίας. Αρκετοί από το προσωπικό του νοσοκομείου που κάθονταν παραδίπλα σταμάτησαν να

πίνουν τον καφέ τους, τον κοιτάξαν και του έγνεψαν με σεβασμό τη στιγμή που πέρασε από δίπλα τους. Όταν έφτασε σε εμένα και άπλωσε το χέρι για να με χαιρετήσει, αισθάνθηκα να με διαπερνά ένα μικρό ηλεκτροσόκ. Και τώρα που καθόταν απέναντί μου, παρατήρησα τα μακριά δάχτυλά του να παίζουν αδιάκοπα με τον βομβητή του, μαρτυρώντας μια κρυφή υπερένταση.

«“Αν και” τι, κυρία Ντ’ Απλειάζ;» με παρότρυνε ο Τσάρλι να συνεχίσω και στη φωνή του ήταν αισθητή η ήπια σκοτοσέζικη προφορά. Συνειδητοποίησα ότι προφανώς δεν θα με άφηνε να ξεφύγω τόσο εύκολα από το αγκίστρι στο οποίο είχα μόνη μου πιαστεί.

«Εμ... να, δεν είμαι σίγουρη ότι ο Πα πέθανε. Εννοώ ότι ασφαλώς και έχει πεθάνει, αφού εξαφανίστηκε και ποτέ δεν θα σκηνοθετούσε τον θάνατό του ή δεν ξέρω κι εγώ τι άλλο –ήξερε ότι θα προκαλούσε σε όλες μας μεγάλο πόνο–, αλλά τον νιώθω διαρκώς κοντά μου».

«Αν σε παρηγορεί καθόλου αυτό, νομίζω ότι αυτή η αντίδραση είναι απόλυτα φυσιολογική», μου απάντησε εκείνος. «Πολλοί άνθρωποι με τους οποίους μιλάω και έχουν χάσει κάποιο δικό τους αγαπημένο πρόσωπο μου λένε ότι νιώθουν την παρουσία του».

«Ναι, βέβαια», είπα εγώ νιώθοντας λίγο ότι με αντιμετώπιζε συγκαταβατικά, αν και δεν έπρεπε να ξεχνώ ότι μιλούσα με έναν γιατρό – με έναν άνθρωπο ο οποίος ερχόταν καθημερινά αντιμέτωπος με τον θάνατο και τα αγαπημένα πρόσωπα που έμεναν πίσω.

«Είναι περίεργο», σχολίασε αναστενάζοντας, πήρε τον βομβητή από το τραπεζάκι μελαμίνης και άρχισε να τον στριφογυρίζει στα χέρια του. «Όπως σου είπα, ο δικός μου πατέρας πέθανε πρόσφατα και από τότε βλέπω εφιαλτικά όνειρα, δεν ξέρω πώς αλλιώς να τα χαρακτηρίσω, ότι ζωντανεύει από τον τάφο!»

«Δεν ήσαστε δεμένοι δηλαδή;»

«Όχι. Μπορεί βιολογικά να ήταν ο πατέρας μου, αλλά η σχέση μας άρχιζε και τελείωνε εκεί. Δεν είχαμε τίποτε άλλο κοινό. Προφανώς εσύ είχες πολλά κοινά με τον δικό σου».

«Ναι, αν και η ειρωνεία είναι ότι δεν είχα την παραμικρή βιολογική σχέση μαζί του, αφού υιοθέτησε εμένα και τις αδερφές μου όταν ήμαστε μωρά ακόμη. Αλλά στην κυριολεξία τον λάτρευα. Ήταν καταπληκτικός!»

Ο Τσάρλι χαμογέλασε. «Αυτό πάντως αποδεικνύει ότι η βιολογική σχέση δεν παίζει και πολύ μεγάλο ρόλο στο αν τα πηγαίνουμε καλά με τους γονείς μας. Είναι λαχείο, δεν συμφωνείς;»

«Για να πω την αλήθεια, όχι», αποκρίθηκα αποφασίζοντας ότι μονάχα αληθινή μπορούσα να είμαι μαζί του, ακόμα κι αν επρόκειτο για μια συνέντευξη για δουλειά. «Πιστεύω ότι για κάποιον λόγο δινόμαστε ο ένας στον άλλο, είτε είμαστε συγγενείς εξ αίματος είτε όχι».

«Έννοεις ότι όλα είναι προδιαγεγραμμένα;» με ρώτησε ανασηκώνοντας κυνικά το φρύδι.

«Ναι, αλλά ξέρω ότι οι περισσότεροι άνθρωποι δεν συμμερίζονται αυτή την άποψη».

«Δυστυχώς, μαζί με αυτούς είμαι κι εγώ. Ως καρδιοχειρουργός, έρχομαι καθημερινά σε επαφή με την καρδιά, την οποία όλοι ταυτίζουμε με τα συναισθήματα και την ψυχή. Δυστυχώς, όμως, εγώ τη βλέπω αναγκαστικά ως έναν μυ – και συχνά, μάλιστα, δυσλειτουργικό μυ. Έχω εκπαιδευτεί να βλέπω τον κόσμο μέσα από ένα αμιγώς επιστημονικό πρίσμα».

«Εγώ αντίθετα πιστεύω ότι υπάρχει χώρος για το μεταφυσικό στην επιστήμη», αντιγύρισα. «Κι εμένα οι σπουδές μου ήταν αυστηρά επιστημονικές, όμως υπάρχουν πάρα πολλά πράγματα που η επιστήμη δεν έχει εξηγήσει ακόμα».

«Δίκιο έχεις, αλλά...» Ο Τσάρλι έριξε μια ματιά στο ρολόι του. «Ξεφύγαμε τελείως από το θέμα μας και σε δεκαπέντε λεπτά με περιμένουν στην κλινική. Γι' αυτό συγγνώμη που θα

ξαναγυρίσω την κουβέντα στη δουλειά, αλλά τι ακριβώς σου έχει πει η Μάργκαρετ για το κτήμα Κινέρντ;»

«Ότι είναι πάνω από εκατόν εξήντα χιλιάδες στρέμματα άγριας φύσης και ότι ψάχνεις κάποιον που να γνωρίζει από τα γηγενή είδη ζώων που μπορεί να υπάρχουν εκεί και ιδίως από αγριόγατες».

«Ναι. Λόγω του θανάτου του πατέρα μου, το κτήμα Κινέρντ θα περάσει σε εμένα. Ο μπαμπάς το χρησιμοποιούσε για χρόνια σαν προσωπικό του παιδότοπο· κυνηγούσε ζώα, εξασκούνταν στη σκοποβολή, ψάρευε και έπινε ό,τι είχαν και δεν είχαν μέσα τα τοπικά αποστακτήρια, χωρίς να νοιάζεται καθόλου για το οικολογικό σύστημα του κτήματος. Για να είμαι δίκαιος, όμως, δεν έφταγε εξ ολοκλήρου εκείνος – ο πατέρας του κι ένα σωρό προπαππούδες πριν από αυτόν έπαιρναν με χαρά τον περασμένο αιώνα τα λεφτά των υλοτόμων για την κατασκευή πλοίων. Κάθονταν και κοιτούσαν άπραγοι ενώ απογυμνώνονταν τεράστιες εκτάσεις πευκοδασών της Καληδονίας. Βέβαια, εκείνο τον καιρό τόσα ήξεραν τόσα έκαναν, αλλά σήμερα που εμείς ζούμε σε μια φωτισμένη εποχή *ξέρουμε*. Αντιλαμβάνομαι φυσικά ότι θα είναι αδύνατον να γυρίσω εντελώς τον χρόνο πίσω, και σίγουρα όχι στη διάρκεια της δικής μου ζωής, αλλά θέλω πολύ να κάνω μια αρχή. Έχω προσλάβει τον καλύτερο διαχειριστή κτημάτων στα Χάιλαντς για να επιβλέπει το έργο της αναδάσωσης. Επιπλέον, έχουμε σουλουπώσει το κυνηγετικό καταφύγιο όπου έμενε ο μπαμπάς, έτσι ώστε να το νοικιάζουμε σε όσους θέλουν να πάρουν μια ανάσα καθαρού βουνίσιου αέρα και να συμμετέχουν σε οργανωμένα κινήγια».

«Μάλιστα», είπα προσπαθώντας να κρύψω την ανατριχίλα που ένιωσα.

«Προφανώς είσαι κατά της θανάτωσης των ζώων, σωστά;»

«Ναι, είμαι κατά της άσκοπης θανάτωσης οποιουδήποτε αθώου ζώου. Όμως καταλαβαίνω γιατί είναι αναγκαία», έσπευσα να προσθέσω. Στο κάτω κάτω, είπα από μέσα μου,

περνούσα από συνέντευξη για να πιάσω δουλειά σε κάποιο κτήμα των Χάιλαντς, εκεί όπου το κυνήγι ελαφιού δεν ήταν απλώς πάγια τακτική αλλά νόμος.

«Με τις γνώσεις που έχεις, είμαι σίγουρος πως γνωρίζεις ότι ο άνθρωπος έχει καταστρέψει όλη την ισορροπία της φύσης στη Σκοτία. Δεν έχουν απομείνει πλέον φυσικοί θηρευτές, όπως λύκοι και αρκούδες, για να διατηρούν υπό έλεγχο τον πληθυσμό των ελαφιών. Κι έτσι πλέον εναπόκειται σε εμάς αυτή η δουλειά. Τουλάχιστον, όμως, μπορούμε να το κάνουμε όσο το δυνατόν πιο σπλαχνικά γίνεται».

«Το ξέρω, αν και οφείλω να είμαι απόλυτα ειλικρινής μαζί σου και να σου πω ότι δεν θα μπορούσα ποτέ να βοηθήσω σε κάποιο κυνήγι. Έχω συνηθίσει να προστατεύω τα ζώα και όχι να τα δολοφονώ».

«Κατανοώ τα αισθήματά σου. Έριξα μια ματιά στο βιογραφικό σου και είναι πολύ εντυπωσιακό. Εκτός από αριστούχος της ζωολογίας, ειδικεύεσαι και στην προστασία της άγριας πανίδας;»

«Ναι, η τεχνική πλευρά του πτυχίου μου –η ανατομία, η βιολογία, η γενετική, τα συμπεριφορικά πρότυπα των γηγενών ζώων και τα σχετικά– ήταν ανεκτίμητης αξίας. Εργάστηκα για λίγο στο ερευνητικό τμήμα του Ζωολογικού Κήπου του Σερβιόν, αλλά πολύ γρήγορα συνειδητοποίησα ότι με ενδιέφερε περισσότερο να κάνω κάτι χειροπιαστό για να βοηθήσω τα ζώα αντί να τα μελετάω απλώς από απόσταση και να αναλύω το DNA τους σε κάποιο τρυβλίο Πέτρι. Ειλικρινά... συμπάσχω μαζί τους και, παρότι δεν έχω κατάρτιση κτηνιάτρου, φαίνεται ότι έχω ένα φυσικό χάρισμα να τα θεραπεύω όταν είναι άρρωστα». Ανασήκωσα αδέξια τους ώμους μου, αμήχανη που περιαντολογούσα.

«Πάντως, η Μάργκαρετ μου μίλησε με πολύ καλά λόγια για τις ικανότητές σου. Μου είπε ότι φρόντιζες τις αγριόγατες στο καταφύγιό της».

«Ναι, έκανα τις καθημερινές δουλειές, αλλά η αληθινή ειδήμων σε αυτό το θέμα είναι η Μάργκαρετ. Ελπίζαμε ότι στα πλαίσια του προγράμματος της οικολογικής αποκατάστασης της περιοχής οι γάτες θα ζευγάρωναν φέτος, αλλά τώρα που κλείνει το καταφύγιο και τα ζώα θα επιστρέψουν σε κάποιο σπίτι, μάλλον δεν πρόκειται να γίνει κάτι τέτοιο. Οι αγριόγατες είναι φοβερά ιδιότροπα ζώα».

«Το ίδιο λέει και ο Καλ, ο διαχειριστής του κτήματος. Δεν του αρέσει καθόλου που θα υιοθετήσουμε τις γάτες, αλλά επειδή είναι γηγενή ζώα της Σκοτίας και τρομερά σπάνιες, θεωρώ ότι είναι καθήκον μας να κάνουμε ό,τι μπορούμε για να σώσουμε το είδος τους. Και η Μάργκαρετ πιστεύει πως αν υπάρχει κάποιος που μπορεί να τις βοηθήσει να προσαρμοστούν στο νέο περιβάλλον, αυτή είσαι εσύ. Θα σε ενδιέφερε, λοιπόν, να ασχοληθείς μαζί τους για μερικές εβδομάδες και να βοηθήσεις στον εγκλιματισμό τους;»

«Ναι, βέβαια, αν και στην ουσία άπαξ και τακτοποιηθούν οι αγριόγατες, δεν απαιτούν πολύωρη δουλειά. Υπάρχει κάτι άλλο που θα μπορούσα να κάνω;»

«Για να σου πω την αλήθεια, Τίγκι, μέχρι στιγμής δεν έχω προλάβει να σκεφτώ λεπτομερώς τα μελλοντικά σχέδιά μου για το κτήμα. Από τη μια με τη δουλειά εδώ και από την άλλη με το ξεκαθάρισμα των κληρονομικών, είμαι πνιγμένος μέχρι τον λαιμό. Ωστόσο, θα ήταν τέλειο αν μπορούσες, όσο θα βρίσκεσαι μαζί μας, να μελετήσεις την περιοχή και να αξιολογήσεις αν είναι κατάλληλη και για άλλα γηγενή είδη ζώων. Σκεφτόμουν να φέρουμε κόκκινους σκίους και ντόπιους ορεινούς λαγούς. Επίσης, διερευνώ αν είναι κατάλληλο το περιβάλλον για αγριόχοιρους και ελάφια, καθώς επίσης αν μπορούμε να γεμίσουμε πάλι τα ρυάκια και τις λίμνες με άγριους σολομούς, φτιάχνοντας σκαλοπάτια και τα σχετικά για τους σολομούς, έτσι ώστε να ενθαρρύνουμε την αναπαραγωγή τους. Υπάρχουν πολλές δυνατότητες, αν διαθέτεις τα κατάλληλα μέσα».

«Βέβαια, όλα αυτά ακούγονται πολύ ενδιαφέροντα», συμφώνησα. «Αν και πρέπει να σου πω ότι τα ψάρια δεν είναι η ειδικότητά μου».

«Ναι, φυσικά. Και *πρέπει* κι εγώ από τη μεριά μου να σου πω ότι έτσι όπως είναι η οικονομική κατάσταση αυτή τη στιγμή, μπορώ να σου προσφέρω μονάχα τον βασικό μισθό, συν τη διατροφή σου, αλλά θα σου ήμουν ευγνώμων για οποιαδήποτε βοήθεια μπορέσεις να μου προσφέρεις. Όσο κι αν αγαπώ αυτό το μέρος, το κτήμα Κινέρντ αποδεικνύεται μια χρονοβόρα και δύσκολη υπόθεση».

«Θα πρέπει να το ήξερες ότι κάποια μέρα θα περνούσε σε εσένα, έτσι δεν είναι;» αποτόλμησα να τον ρωτήσω.

«Ναι, αλλά πίστευα ότι ο μπαμπάς μου ήταν από εκείνους τους τύπους που θα ζούσαν για πάντα. Και μάλλον το ίδιο πίστευε κι εκείνος γιατί δεν είχε κάνει διαθήκη. Και παρότι είμαι ο μοναδικός κληρονόμος του και είναι καθαρά τυπικό το θέμα, πρέπει να τρέχω και από πάνω να μαζέψω όλο αυτό το χαρτομάνι για τα κληρονομικά. Τέλος πάντων, ο δικηγόρος μου λέει ότι μέχρι τον Γενάρη θα έχω ξεμπερδέψει».

«Από τι πέθανε;» τον ρώτησα.

«Η ειρωνεία είναι ότι έπαθε καρδιακή ανακοπή και τον μετέφεραν με ελικόπτερο εδώ, σε εμένα», μου απάντησε αναστενάζοντας. «Μέχρι τότε βέβαια μας είχε ήδη αφήσει χρόνους, είχε αποδημήσει εις Κύριον πάνω σε ένα σύννεφο από αναθυμιάσεις του ουίσκι, όπως έδειξε αργότερα η νεκροτομή».

«Θα πρέπει να ήταν πολύ δύσκολο για εσένα», σχολίασα μορφάζοντας και μόνο στη σκέψη.

«Ναι, σίγουρα ήταν σοκ».

Είδα τα δάχτυλά του να αρπάζουν πάλι τον βομβητή, προδίδοντας τη νευρικότητά του.

«Δεν μπορείς να πουλήσεις το κτήμα σε περίπτωση που δεν το θέλεις;»

«Να το πουλήσω έλπειτα από τριακόσια χρόνια που ανήκει

στους Κινέρντ;» Έκανε μια ειρωνική γκριμάτσα και γέλασε πνιχτά. «Θα με στοίχειωναν τα φαντάσματα των προγόνων μου για όλη μου τη ζωή! Κι αν όχι γι' άλλο λόγο, πρέπει τουλάχιστον να προσπαθήσω να το διατηρήσω για τη Ζάρα, την κόρη μου. Το λατρεύει αυτό το μέρος! Είναι δεκάξι ετών κι αν μπορούσε, θα παρατούσε αύριο κιόλας το σχολείο για να έρθει να δουλέψει στο κτήμα. Αν κι εγώ της είπα φυσικά ότι πρέπει πρώτα να τελειώσει τις σπουδές της».

«Μάλιστα». Κοίταξα έκπληκτη τον Τσάρλι και αμέσως τον είδα με άλλα μάτια. Το σίγουρο ήταν πως δεν φαινόταν τόσο μεγάλος ώστε να έχει παιδιά, πόσο μάλλον μια κόρη δεκαέξι ετών!

«Θα γίνει σπουδαία γαιοκτήμονας όταν μεγαλώσει», συνέχισε ο Τσάρλι, «αλλά θέλω πρώτα να ζήσει λίγο τη ζωή της – να πάει στο πανεπιστήμιο, να ταξιδέψει και να γνωρίσει τον κόσμο, έτσι ώστε να είναι σίγουρη ότι θέλει πραγματικά να αφοσιωθεί στο οικογενειακό κτήμα».

«Εγώ πάντως ήξερα από τα τέσσερά μου τι ήθελα να κάνω, όταν είδα ένα ντοκιμαντέρ στο οποίο σκότωναν τους ελέφαντες για να τους πάρουν το ελεφαντόδοντο. Και μόλις τελείωσα το σχολείο, δεν κάθισα καν τον έναν χρόνο που κάθονται όλοι για να ταξιδέψουν – πήγα κατευθείαν στο πανεπιστήμιο. Η αλήθεια είναι ότι δεν έχω ταξιδέψει σχεδόν καθόλου στη ζωή μου», πρόσθεσα ανασηκώνοντας αδιάφορα τους ώμους, «αλλά τίποτα δεν συγκρίνεται με αυτά που μαθαίνει κανείς πάνω στη δουλειά».

«Το ίδιο λέει και η Ζάρα». Ο Τσάρλι χαμογέλασε αχνά. «Έχω την εντύπωση ότι εσείς οι δύο θα τα πάτε πολύ καλά. Φυσικά, αυτό που πρέπει κανονικά να κάνω είναι να παρατήσω τα πάντα εδώ» – έδειξε τον χώρο γύρω του – «και να αφιερώσω τη ζωή μου στο κτήμα ώσπου να αναλάβει η Ζάρα. Το πρόβλημα είναι, όμως, ότι μέχρι να φτιάξουν τα πράγματα στο κτήμα, δεν μπορεί να μου παρέχει την οικονομική εξασφάλιση έτσι ώστε

να παρατήσω τη δουλειά μου. Και, μεταξύ μας τώρα, δεν είμαι καν σίγουρος ακόμα ότι είμαι φτιαγμένος για γαιοκτημόνας». Έριξε άλλη μια ματιά στο ρολόι του. «Λοιπόν, πρέπει να φύγω, αλλά αν σε ενδιαφέρει η θέση, είναι καλύτερα να πας να δεις με τα μάτια σου το κτήμα. Δεν έχουν πιάσει ακόμα τα χιόνια εκεί, αλλά δεν θα αργήσουν. Και οφείλω να σε προειδοποιήσω ότι είναι σκέτη ερημιά εκεί πάνω».

«Μένω με τη Μάργκαρετ στην αγροικία της που είναι τέρμα Θεού», επεσήμανα.

«Μπροστά στο Κινέρντ, η αγροικία της Μάργκαρετ είναι η Τάιμς Σκουέαρ», αντιγύρισε ο Τσάρλι. «Θα σου στείλω με μήνυμα τον αριθμό του κινητού του Καλ ΜακΚένζι –του διαχειριστή του κτήματος– κι επίσης τον σταθερό αριθμό του καταφυγίου. Αν αφήσεις μήνυμα και στους δύο αριθμούς, θα πάρει κάποια στιγμή το ένα ή το άλλο και θα επικοινωνήσει μαζί σου».

«Εντάξει. Θα...»

Το μπιπ από τον βομβητή του Τσάρλι διέκοψε αυτό που ήθελα να πω.

«Ειλικρινά, πρέπει να φύγω». Σηκώθηκε. «Στείλε μου ένα μέιλ με ό,τι άλλες απορίες ίσως έχεις κι αν μου πεις πότε θα πας στο Κινέρντ, θα προσπαθήσω να έρθω κι εγώ. Και σε παρακαλώ πολύ να το σκεφτείς σοβαρά. Σε χρειάζομαι πραγματικά. Σε ευχαριστώ που ήρθες, Τίγκι. Γεια σου για την ώρα».

«Γεια», τον χαιρέτησα κι εγώ και τον χάξεψα που μου γύρισε την πλάτη και πέρασε ανάμεσα από τα τραπεζάκια για να φτάσει στην έξοδο. Περιέργως, ήμουν μες στην καλή χαρά, επειδή τον είχα νιώσει στα αλήθεια κοντά μου. Ο Τσάρλι μου φαινόταν οικείος, λες και τον γνώριζα μια ζωή. Και από τη στιγμή που πίστευα στη μετεμψύχωση, πιθανότατα τον γνώριζα. Έκλεισα για μια στιγμή τα μάτια μου και άδειασα το μυαλό μου, προσπαθώντας να καταλάβω ποιο συναίσθημα ξυπνούσε πρώτο μέσα μου όταν τον σκεφτόμουν, και σοκαρίστηκα με αυτό που

ανακάλυψα. Αντί να νιώσω γεμάτη με μια λάμψη ζεστή για κάποιον που μπορεί να αντιπροσώπευε μια πατρική φιγούρα εργοδότη, αντέδρασε μέσα μου ένα άλλο, εντελώς διαφορετικό κομμάτι.

Όχι! Άνοιξα τα μάτια και σηκώθηκα να φύγω. Έχει κόρη στην εφηβεία, πράγμα που σημαίνει ότι είναι πολύ μεγαλύτερος από όσο φαίνεται και προφανώς παντρεμένος, κατσάδιασα τον εαυτό μου. Διέσχισα τους κατάφωτους διαδρόμους του νοσοκομείου, πέρασα την είσοδο και βγήκα έξω στο ομιχλώδες απόγευμα του Νοέμβρη. Είχε ήδη αρχίσει να σουρουπώνει στο Ινβερνές, παρότι ήταν μονάχα λίγο μετά τις τρεις.

Όσο περίμενα στη στάση του λεωφορείου που θα με μετέφερε στον σταθμό του τρένου, αισθάνθηκα μια ανατριχίλα – από το κρύο ή από τον ενθουσιασμό μου, δεν ήξερα να πω. Το μόνο που ήξερα ήταν ότι ενσπικτωδώς με ενδιέφερε αυτή η δουλειά, έστω κι αν ήταν προσωρινή. Κι έτσι βρήκα τον αριθμό του Καλ ΜακΚένζι που μου είχε δώσει ο Τσάρλι, έβγαλα το κινητό μου και του τηλεφώνησα.

«Λοιπόν», με ρώτησε η Μάργκαρετ το ίδιο βράδυ όταν καθίσαμε να πιούμε το καθιερωμένο κακάο μας μπροστά στο τζάκι, «πώς πήγε;»

«Την Πέμπτη θα πάω να δω από κοντά το κτήμα Κινέρντ».

«Ωραία». Τα καταγάλανα μάτια της άστραψαν σαν ακτίνες λείζερ στο ρυτιδιασμένο πρόσωπό της. «Τι γνώμη σχημάτισες για τον γαιοκτήμονα;»

«Ήταν πολύ... καλός. Ναι, πολύ καλός», κατόρθωσα να ψελλίσω. «Δεν ήταν καθόλου όπως τον περίμενα», πρόσθεσα ελπίζοντας ότι δεν είχα γίνει κόκκινη σαν παντζάρι. «Νόμιζα ότι θα είχα να κάνω με έναν πολύ μεγαλύτερο σε ηλικία άντρα. Μάλλον φαλακρό και με μια κοιλάρα να από το πολύ ούισκι».

«Α ναι», κακάρισε εκείνη διαβάζοντας τη σκέψη μου. «Ο

Τσάρλι είναι να τον πεις στο ποτήρι! Τον ξέρω από μωρό· ο πατέρας μου δούλευε στο Κινέρντ τότε που είχε το κτήμα ο παππούς του. Ήταν πανέμορφος νεαρός, αν και όλοι ξέραμε ότι έκανε μεγάλο λάθος που πήγε και παντρεύτηκε αυτή που παντρεύτηκε. Άσε που ήταν και πολύ μικρός». Η Μάργκαρετ έκανε μια γκριμάτσα. «Η κόρη τους η Ζάρα είναι αρκετά γλυκιά κοπέλα, αλλά μη σε ξεγελάσει, είναι κομματάκι άγρια. Βέβαια, δεν είχε και εύκολα παιδικά χρόνια. Για πες μου λοιπόν, τι άλλο σου είπε ο Τσάρλι;»

«Εκτός από τη φροντίδα των αγριόγατων, θέλει να κάνω και μια έρευνα σχετικά με τα γηγενή είδη ζώων που μπορούμε να φέρουμε στο κτήμα. Για να πω την αλήθεια, δεν μου φάνηκε και πολύ... οργανωμένος. Πιστεύω ότι η δουλειά μου εκεί θα είναι προσωρινή, μέχρι να εγκλιματιστούν οι αγριόγατες».

«Κι έτσι να είναι, θα μάθεις πολλά απλώς και μόνο που θα ζεις και θα δουλεύεις σε ένα κτήμα σαν το Κινέρντ. Μάλιστα, ίσως εκεί αρχίσεις να μαθαίνεις ότι δεν μπορείς να σώζεις πάντα όλα τα πλάσματα που τυχαίνει να φροντίζεις. Και αυτό ισχύει και για τα κουτσά άλογα του ανθρώπινου είδους», πρόσθεσε με πικρό χαμόγελο. «Πρέπει να μάθεις να αποδέχεσαι ότι ζώα και άνθρωποι έχουν ο καθένας τη μοίρα του. Εσύ μπορείς μονάχα να κάνεις ό,τι καλύτερο γίνεται, τίποτα περισσότερο».

«Δεν θα καταφέρω ποτέ να σκληρύνω τόσο ώστε να παθαίνω ανοσία όταν βλέπω ένα ζώο να υποφέρει. Το ξέρεις ότι δεν υπάρχει τέτοια περίπτωση».

«Το ξέρω, γλυκιά μου, και αυτό είναι που σε κάνει τόσο ξεχωριστή. Είσαι μια σταλιά άνθρωπος και έχεις μια υπέροχη μεγάλη καρδιά, μόνο πρόσεξε μην την αποκάμεις τόσο ψυχοπονιάρα που είσαι».

«Για πες μου λοιπόν, τι τύπος είναι αυτός ο Καλ ΜακΚένζι;»

«Οχού! Θα σου φανεί κομματάκι αγριάνθρωπος, αλλά κατά βάθος έχει ψυχή μικρού παιδιού. Το μέρος αυτό κυλάει

στο αίμα του και θα μάθεις πολλά από εκείνον. Άλλωστε, αν δεν δεχτείς αυτή τη δουλειά, πού αλλού μπορείς να πας; Ξέρεις ότι μέχρι τα Χριστούγεννα εγώ και τα ζώα θα έχουμε φύγει από δω».

Εξαιτίας της βαριάς μορφής αρθρίτιδας που την ταλαιπωρούσε, η Μάργκαρετ θα μετακόμιζε τελικά στην πόλη Τιν, η οποία απείχε σαράντα πέντε λεπτά με το αυτοκίνητο από τη γεμάτη υγρασία, ετοιμόρροπη αγροικία στην οποία βρισκόμασταν εκείνη τη στιγμή. Σαράντα χρόνια τώρα, τούτη η γη, έκτασης ογδόντα στρεμμάτων πάνω στη λοφοπλαγιά, στις όχθες του φιορδ Ντόρνοχ ήταν το σπιτικό όχι μόνο της Μάργκαρετ, αλλά επίσης των πολλών και διαφορετικών ζώων της.

«Δεν λυπάσαι που φεύγεις;» τη ρώτησα για πολλοστή φορά. «Εγώ στη θέση σου θα έκλαιγα μερόνυχτα ολόκληρα».

«Φυσικά και λυπάμαι, Τίγκι, αλλά όπως έχω προσπαθήσει να σου μάθω, όλα τα ωραία πράγματα κάποτε τελειώνουν. Και με τη βοήθεια του Θεού, νέα και ωραιότερα θα αρχίσουν. Δεν έχει νόημα να λυπάσαι γι' αυτό που υπήρχε, πρέπει απλώς να αγκαλιάσεις αυτό που θα έρθει. Το Ξερα εδώ και πολύ καιρό ότι κάποια στιγμή θα γινόταν και χάρη στη δική σου βοήθεια κατάφερα να βγάλω άλλο έναν χρόνο εδώ. Κι άλλωστε, το καινούριο μπανγκαλόου έχει καλοριφέρ που τα ανάβεις όποτε θέλεις και το σήμα της τηλεόρασης είναι μονίμως καμπάνα!»

Χαχάνισε και μου χαμογέλασε πλατιά, ωστόσο –εγώ που καμάρωννα για τη διαίσθησή μου– δεν μπορούσα να καταλάβω αν ήταν στα αλήθεια χαρούμενη γι' αυτό που της επεφύλασσε το μέλλον ή απλώς γενναία. Όπως και να 'χε, όμως, σηκώθηκα και πήγα να την αγκαλιάσω.

«Είσαι υπέροχος άνθρωπος, Μάργκαρετ. Εσύ και τα ζώα με έχετε μάθει πάρα πολλά. Θα μου λείψετε αφάνταστα όλοι σας».

«Άμα πιάσεις δουλειά στο Κινέρντ, δεν θα σου λείψω καθόλου. Μια ανάσα δρόμος είναι μέχρι κάτω την κοιλάδα και όποτε χρειαστείς συμβουλές για τις γάτες, εδώ είμαι εγώ. Άσε

που θα πρέπει να 'ρχεσαι να βλέπεις τον Ντένις, τον Γκίνες και τον Μπάτον, γιατί αλλιώς θα λείψεις και σε αυτούς πολύ».

Κοίταξα τα τρία κοκαλιάρικα πλάσματα που ήταν ξαπλωμένα μπροστά στο τζάκι· ένας μαθουσάλας, κουτσός, κοκκινοτρίχης γάτος και δύο γέρικα σκυλιά. Και τα τρία τα είχε αναστήσει με τη φροντίδα της η Μάργκαρετ από όταν ήταν μικρά ακόμα.

«Θα πάω να δω το Κινέρντ κι ύστερα θα αποφασίσω. Διαφορετικά θα γυρίσω στην Ατλαντίδα για τις γιορτές των Χριστουγέννων και θα το ξανασκεφτώ. Θέλεις να σε βοηθήσω να πας στο κρεβάτι σου προτού ξαπλώσω;»

Ήταν μια ερώτηση που έκανα κάθε βράδυ στη Μάργκαρετ κι εκείνη μου έδωσε τη συνηθισμένη, περήφανη απάντησή της.

«Όχι, ευχαριστώ, Τίγκι. Θα καθίσω λιγάκι ακόμα εδώ, πλάι στη φωτιά».

«Όνειρα γλυκά, αγαπημένη μου Μάργκαρετ».

Φίλησα το όμοιο με περγαμηνή μάγουλό της και ανέβηκα τη στενή σκάλα με τα ανόμοια σκαλιά για να πάω στο δωμάτιό μου. Παλιά ήταν της Μάργκαρετ, μέχρι που συνειδητοποίησε και η ίδια ότι παραήταν δύσκολο το ανέβασμα της σκάλας κάθε βράδυ. Κι έτσι είχαμε μετακομίσει το κρεβάτι της στον κάτω όροφο, στην τραπεζαρία, και ίσως να ήταν ευτύχημα που δεν είχε ποτέ τα χρήματα να μεταφέρει επάνω το μπάνιο, αφού έτσι βρισκόταν ακόμα στο εξωτερικό κτίσμα της αγροικίας. Έκανε μεν ψοφόκρυο εκεί μέσα, αλλά απείχε μονάχα λίγα μέτρα από το δωμάτιο που πλέον χρησιμοποιούσε εκείνη σαν κρεβατοκάμαρα.

Αφού έβγαλα ως συνήθως τα ρούχα της μέρας, άρχισα να ντύνομαι σαν κρεμμύδι με τα ρούχα της νύχτας για να πέσω στα παγωμένα σεντόνια και σκεφτόμουν ανακουφισμένη ότι ήταν σωστή η απόφασή μου να έρθω εδώ, στο συγκεκριμένο καταφύγιο. Όπως είχα πει στον Τσάρλι Κινέρντ, έπειτα από έξι μήνες που πέρασα στο ερευνητικό τμήμα του Ζωολογικού Κήπου

του Σερβιόν στη Λωζάννη, συνειδητοποίησα ότι ήθελα να φροντίζω και να προστατεύω τα ίδια τα ζώα. Κι έτσι, απαντώντας σε μια αγγελία που είδα στο διαδίκτυο, ήρθα σε μια ετοιμόρροπη αγροικία δίπλα σε μια λίμνη για να βοηθήσω μια ηλικιωμένη κυρία με αρθριτικά με το καταφύγιο άγριων ζώων της.

Να εμπιστεύεσαι το ένστικτό σου, Τίγκι, δεν θα σε προδώσει ποτέ.

Αυτό μου είχε πει αμέτρητες φορές ο Πα Σαλτ. «Η ζωή θέλει διαίσθηση και μια δόση λογικής. Αν μάθεις να χρησιμοποιείς αυτά τα δύο στη σωστή ισορροπία, όποια απόφαση και να πάρεις, θα είναι συνήθως σωστή», είχε προσθέσει ενώ στεκόμασταν παρέα στον μυστικό κήπο του στην Ατλαντίδα και χαζεύαμε το ολόγιομο φεγγάρι, που πρόβαλε πάνω από τη λίμνη της Γενεύης.

Θυμήθηκα που του έλεγα ότι το όνειρό μου ήταν να πάω μια μέρα στην Αφρική και να δουλέψω με τα απίστευτα πλάσματα που θα συναντούσα εκεί στο φυσικό τους περιβάλλον και όχι μέσα σε κλουβιά.

Και απόψε, τη στιγμή που φώλιαζα τα δάχτυλα των ποδιών μου σε ένα κομμάτι του κρεβατιού που το είχα ζεστάνει πρώτα με τα γόνατά μου, συνειδητοποίησα ότι απείχα πάρα πολύ από την πραγματοποίηση του ονείρου μου. Η φροντίδα τεσσάρων αγριόγατων της Σκοτίας δεν ήταν δα και πρωτάθλημα Α' Εθνικής.

Έοβησα το φως και άρχισα να συλλογίζομαι που όλες οι αδερφές μου με πείραζαν, λέγοντάς μου ότι ήμουν η μεταφυσική χιονονιφάδα της οικογένειας. Βασικά δεν τις αδικώ, αφού όταν ήμουν μικρή δεν αντιλαμβανόμουν ότι ήμουν «διαφορετική» κι έτσι μιλούσα ελεύθερα για τα πράγματα που έβλεπα ή ένιωθα. Μια φορά, όταν ήμουν πολύ μικρή, είπα στην αδερφή μου την ΚεΚε να μη σκαρφαλώσει στο αγαπημένο της δέντρο γιατί την είχα δει να πέφτει από αυτό. Εκείνη τότε γέλασε μαζί μου, όχι με κακία, μου είπε να μη λέω βλακείες και ότι

είχε ανέβει εκατοντάδες φορές σε εκείνο το δέντρο. Κι ύστερα, όταν μισή ώρα αργότερα έπεσε από το δέντρο, απέφυγε να με κοιτάξει, αμήχανη που η προφητεία μου βγήκε αληθινή. Έκτοτε έμαθα πως ήταν καλύτερα να κρατάω το στόμα μου κλειστό όταν «γνώριζα» κάποια πράγματα. Όπως γνώριζα ότι ο Πα Σαλτ δεν είχε πεθάνει...

Γιατί αν ήταν νεκρός, θα το καταλάβαινα τη στιγμή που θα έφευγε η ψυχή του από τη γη. Όμως δεν είχα νιώσει τίποτα, μονάχα το απόλυτο σοκ όταν μου τηλεφώνησε η αδερφή μου η Μαία. Με βρήκε εντελώς απροετοίμαστη· δεν είχα την παραμικρή «προειδοποίηση» ότι κάτι κακό θα γινόταν. Αυτό σήμαινε ή ότι η μεταφυσική μου σύνδεση ήταν ελαττωματική ή ότι βρισκόμουν σε άρνηση επειδή δεν ήθελα να δεχτώ την αλήθεια.

Οι σκέψεις μου γύρισαν στον Τσάρλι Κινέρντ και στην παράξενη συνέντευξη για δουλειά που είχα νωρίτερα εκείνη τη μέρα. Με ξανάπιασαν τα ανάρμοστα φτερουγίσματα στο στομάχι καθώς άρχισα να φαντάζομαι εκείνα τα εκπληκτικά γαλάζια μάτια και τα αδύνατα χέρια, με τα μακριά, ευαίσθητα δάχτυλα που είχαν σώσει τόσες και τόσες ζωές...

«Για όνομα του Θεού, Τίγκι! Σύνελθε!» μονολόγησα. Ίσως έφταιγε το γεγονός ότι –επειδή η ζωή μου ήταν απίστευτα μοναχική– δεν έκαναν δα και ουρά στην πόρτα μου οι όμορφοι, έξυπνοι άντρες. Άλλωστε, ο Τσάρλι Κινέρντ θα πρέπει να με περνούσε τουλάχιστον δέκα χρόνια...

Παρ' όλα αυτά, τη στιγμή που έκλεισα τα μάτια μου, δεν έβλεπα την ώρα να πάω να δω το κτήριο Κινέρντ.

Τρεις μέρες αργότερα κατέβηκα στο Τιν από το τρένο που είχε μονάχα δύο βαγόνια και κατευθύνθηκα προς ένα σαραβαλιασμένο Λαντ Ρόβερ – το μοναδικό όχημα που είδα έξω από την μπροστινή είσοδο του μικρού σταθμού. Ο οδηγός κατέβασε το παράθυρο.

«Είσαι η Τίγκι;» με ρώτησε με βαριά σκοτοσέζικη προφορά.

«Ναι. Κι εσύ ο Καλ ΜακΚένζι;»

«Αυτός. Έμπα μέσα».

Μπήκα, αλλά δυσκολεύτηκα να κλείσω τη βαριά πόρτα του συνοδηγού.

«Ανασήκωσέ τη λίγο κι ύστερα κλείσ' τη με δύναμη», με συμβούλευσε εκείνος. «Τούτο το κονσερβοκούτι τα 'χει φάει τα ψωμιά του, όπως άλλωστε και τα περισσότερα πράγματα στο Κινέρντ».

Ξαφνικά άκουσα ένα γάβγισμα και όταν γύρισα να κοιτάξω, είδα στο πίσω κάθισμα ένα γιγαντιαίο σκοτοσέζικο κυνηγόσκυλο Ντηρχάουντ. Έγειρε τη μουσούδα του μπροστά για να μυρίσει τα μαλλιά μου κι ύστερα έγλειψε με την τραχιά γλώσσα του το πρόσωπό μου.

«Όχου πια, Θιστλ, κάτσε ήσυχος, αγόρι μου!» τον πρόσταξε ο Καλ.

«Δεν με πειράζει», αντιγύρισα και άπλωσα το χέρι μου για να χαϊδέψω τον Θιστλ πίσω από τα αφτιά. «Λατρεύω τα σκυλιά!»

«Ναι, αλλά κοίτα μην αρχίσεις να τον παραχαϊδεύεις, γιατί τον έχουμε για δουλειά. Λοιπόν, φύγαμε».

Έπειτα από μερικές μάταιες προσπάθειες να βάλει μπρος τη μηχανή, τελικά ο Καλ τα κατάφερε και περάσαμε μέσα από το Τιν – μια κωμόπολη καμωμένη από μουντό γκρίζο σχιστόλιθο, η οποία εξυπηρετούσε μια μεγάλη αγροτική κοινότητα και φιλοξενούσε το μοναδικό αξιοπρεπές σουπερμάρκετ της περιοχής. Ο αστικός οικισμός πολύ γρήγορα εξαφανίστηκε και βρεθήκαμε σε έναν φιδογυριστό δρόμο που εκατέρωθέν του είχε ομαλές κατηφορικές λοφοπλαγιές γεμάτες ρείκια και σκόρπια εδώ κι εκεί πεύκα της Καληδονίας. Οι κορυφές των λόφων ήταν τυλιγμένες μέσα σε πυκνή γκρίζα καταχνιά και όταν στρίψαμε σε μια στροφή, εμφανίστηκε δεξιά μας μια λίμνη. Μες στο ψιλόβροχο μου θύμισε τεράστιο γκρίζο νερόλακκο.

Αναρρίγησα, παρότι ο Θιστλ –ο οποίος είχε αποφασίσει να κουρνιαώσει το μαλλιαρό γκρίζο κεφάλι του στον ώμο μου– ζέσταινε το μάγουλό μου με τη ζεστή ανάσα του και μου ήρθε στον νου η πρώτη μέρα που έφτασα στο αεροδρόμιο του Ινβερνές, σχεδόν πριν από έναν χρόνο. Είχα αφήσει τον καταγάλανο ουρανό της Ελβετίας και τις αγνά πασπαλισμένες με το πρώτο χιόνι βουνοκορφές απέναντι από την Ατλαντίδα και είχα έρθει σε ένα τρομακτικά πανομοιότυπο τοπίο. Την ώρα που το ταξί με πήγαινε στην αγροικία της Μάργκαρετ αναρωτιόμουν ειλικρινά τι στο καλό είχα κάνει. Έναν χρόνο αργότερα, κι αφού είχα ζήσει στα Χάιλαντς και τις τέσσερις εποχές, ήξερα πως σαν θα έμπαινε η άνοιξη, τα ρείκια θα ζωντάνευαν τις λοφοπλαγιές με το πιο απαλό μαβί χρώμα και η λίμνη θα έλαμπε ήρεμη και γαλανή κάτω από τον ευεργέτη ήλιο της Σκοτίας.

Κρυφοκοίταξα τον οδηγό: ένας μεγαλόσωμος, γεροδεμένος άντρας με ροδαλά μάγουλα και κόκκινα μαλλιά που είχαν αρχίσει να αραιώνουν. Τα μεγάλα χέρια που έσφιγγαν το τιμόνι ήταν τα χέρια ενός ανθρώπου που τα χρησιμοποιούσε σαν εργαλεία: νύχια ποτισμένα με χρώμα, δέρμα γεμάτο γδαρσίματα και αρθρώσεις κόκκινες από την έκθεση στο κρύο. Λόγω της σκληρής χειρωνακτικής δουλειάς που έκανε ο Καλ, κατέληξα ότι θα πρέπει να ήταν νεότερος από όσο φαινόταν και τον έκανα κάπου μεταξύ τριάντα και τριάντα πέντε χρόνων.

Όπως και οι περισσότεροι άνθρωποι που είχα γνωρίσει εδώ, οι οποίοι συνήθιζαν να ζουν και να δουλεύουν στη γη απομονωμένοι από τον υπόλοιπο κόσμο, ο Καλ δεν έλεγε πολλές κουβέντες.

Αλλά είναι καλός άνθρωπος... μου είπε η φωνή μέσα μου.

«Πόσο καιρό δουλεύεις στο Κινέρντ;» τον ρώτησα σπάζοντας τη σιωπή.

«Από μικρό παιδί. Όπως ο πατέρας μου, ο παππούς μου, ο προπάππος μου και ο προ-προπάππος μου. Με το που περπάτησα πήγα να δουλέψω με τον μπαμπά μου. Βέβαια, οι καιροί

έχουν αλλάξει πολύ από τότε. Αν και οι αλλαγές φέρνουν τα δικά τους προβλήματα. Η Μπέριλ τσαντίζεται πολύ που μπαίνουν ένα μάτσο Άγγλοι στα χωράφια της».

«Η Μπέριλ;» ρώτησα.

«Η οικονόμος του καταφυγίου Κινέρντ. Δουλεύει σαράντα χρόνια εκεί».

«Και ποιους Άγγλους εννοείς;»

«Α έχουμε ένα σωρό ψωροφαντασμένους πλούσιους που περνούν τα σύνορα και έρχονται να περάσουν την Πρωτοχρονιά στο καταφύγιο. Και η Μπέριλ ξινίζει τη μούρη της. Εσύ είσαι η πρώτη καλεσμένη μετά την ανακαίνισή του. Την ανέλαβε η γυναίκα του γαιοκτήμονα και δεν τσιγκουνεύτηκε καθόλου. Μόνο οι κουρτίνες θα πρέπει να κόστισαν χιλιάδες λίρες».

«Ελπίζω πάντως να μην μπήκε σε κόπο για χάρη μου. Είμαι συνηθισμένη να ζω χωρίς ανέσεις», σχολίασα, γιατί δεν ήθελα να με περάσει ο Καλ για καμιά κακομαθημένη πριγκίπισσα. «Έπρεπε να δεις πώς ήταν η αγροικία της Μάργκαρετ».

«Α μα την έχω δει, και μάλιστα πολλές φορές. Είναι ξαδέρφη του ξαδέρφου μου, οπότε έχουμε μακρινή συγγένεια. Οι περισσότεροι σε τούτα τα μέρη είμαστε συγγενείς μεταξύ μας».

Ξανάπεσε σιωπή ανάμεσά μας και ο Καλ πήρε μια απότομη στροφή αριστερά, δίπλα σε ένα μικρό ρημαγμένο παρεκκλήσι που είχε μια πολυκαιρισμένη ταμπέλα που έγραφε «Πωλείται» καρφωμένη στραβά στον έναν τοίχο του. Καθώς πλέον είχαμε βγει στην άπλα της υπαίθρου, ο δρόμος είχε στενέψει ενώ δεξιά και αριστερά υπήρχαν ξερολιθιές που μάντρωναν πίσω τους τα πρόβατα και τα γελάδια.

Στο βάθος φαινόταν γκρίζα σύννεφα, κρεμασμένα πάνω από το συνεχόμενα ορεινό έδαφος. Πού και πού εμφανιζόταν δεξιά ή αριστερά μας καμιά πέτρινη αγροικία, που από την καμινάδα της έβγαιναν τολύπες καπνού. Το σούρουπο έπεφτε γοργά καθώς συνεχίσαμε και σύντομα ο δρόμος γέμισε λακούβες. Το παλιό Λαντ Ρόβερ φαινόταν σαν να μην είχε

καθόλου αναρτήσεις καθώς ο Καλ περνούσε από πολλά στενά τοξωτά γεφύρια, πάνω από ρυάκια με δίνες και σωρούς από βράχους, που έκαναν το νερό να αφρίζει τη στιγμή που περνούσε από πάνω τους ενώ κατηφόριζε ορμητικό, σημάδι ότι εμείς ανηφορίζαμε.

«Έχουμε πολύ ακόμα;» τον ρώτησα ρίχνοντας μια ματιά στο ρολόι μου και συνειδητοποιώντας ότι είχε περάσει μία ώρα από τότε που φύγαμε από το Τιν.

«Κοντεύουμε», μου απάντησε εκείνος, παίρνοντας μια κλειστή δεξιά στροφή και τότε ο δρόμος μετατράπηκε σε ένα χαλικόστρωτο μονοπάτι με ύπουλες λακκούβες τόσο βαθιές, ώστε η λάσπη τους τιναζόταν μέχρι απάνω και πιτσίλιζε τα παράθυρα. «Αν κοιτάξεις ευθεία στο βάθος, θα δεις την είσοδο του κτήματος».

Τη στιγμή που τα φώτα του αυτοκινήτου πέρασαν φευγαλέα πάνω από δύο πέτρινες κολόνες ευχήθηκα να είχα έρθει νωρίτερα, που θα είχε φως ακόμα και θα μπορούσα να προσανατολιστώ.

«Φτάσαμε σχεδόν», με διαβεβαίωσε ο Καλ, μπαίνοντας στον γεμάτο στροφές κακοτράχαλο ιδιωτικό δρόμο. Αλλά μόλις το Λαντ Ρόβερ έφτασε στην απότομη ανηφόρα, οι τροχοί του σπίναραν πασχίζοντας να βρουν πρόσφυση στα βρεγμένα χαλίκια. Εντέλει ο Καλ σταμάτησε το αμάξι και η μηχανή τρεμούλιασε ανακουφισμένη.

«Καλωσόρισες στο Κινέρντ», δήλωσε, άνοιξε την πόρτα και βγήκε από το αμάξι. Πρόσεξα ότι παρά τον όγκο του ήταν ευκίνητος. Έκανε τον γύρο του αυτοκινήτου, άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού και μου έδωσε το χέρι του για να με βοηθήσει να βγω.

«Μπορώ και μόνη μου», επέμεινα εγώ, πήδηξα έξω και την επόμενη στιγμή προσγειώθηκα μέσα σε μια νερολακκούβα. Ο Θιστλ βρέθηκε με ένα σάλτο δίπλα μου, με έγκλειψε φιλικά και άρχισε να σουλατσάρει στον ιδιωτικό δρόμο μυρίζοντας πότε

δω και τότε κει, εμφανώς χαρούμενος που βρισκόταν πάλι σε γνώριμο έδαφος.

Σήκωσα τα μάτια και κατάφερα να διακρίνω στο φως του φεγγαριού τις έντονες καθαρές γραμμές του καταφυγίου Κινέρντ, τις απότομες δίρριχτες στέγες του και τις επιβλητικές καμινάδες του, που δημιουργούσαν σκιές μες στη νυχτιά, ενώ μέσα από τα ψηλά παράθυρά του που πρόβαλλαν από τους στιβαρούς από σχιστόλιθο τοίχους του έλαμπαν ζεστά φώτα.

Ο Καλ πήρε τον σάκο μου από το πίσω κάθισμα του Λαντ Ρόβερ και με οδήγησε από το πλάι του καταφυγίου σε μια πίσω πόρτα.

«Αυτή είναι η είσοδος του υπηρετικού προσωπικού», μουρμούρισε σκουπίζοντας τις μπότες του στο ξέστρο που υπήρχε απέξω. «Μονάχα ο γαιοκτήμονας, η οικογένειά του και οι καλεσμένοι τους μπαίνουν από την μπροστινή είσοδο».

«Μάλιστα», αποκρίθηκα και μόλις μπήκαμε μέσα με τύλιξε ένα ευπρόσδεκτο κύμα ζέστης.

«Φούρνος είναι εδώ μέσα!» γκρίνιαξε ο Καλ και προχωρήσαμε σε έναν διάδρομο που μύριζε έντονα μπογιά. «Η γυναίκα του γαιοκτήμονα έχει εγκαταστήσει ένα μοντέρνο σύστημα θέρμανσης και η Μπέριλ δεν έχει μάθει ακόμα να το ρυθμίζει σωστά. Μπέριλ!» φώναξε ενώ με οδηγούσε σε μια μεγάλη, απίστευτα μοντέρνα κουζίνα, φωτισμένη με σποτ. Ανοιγόκλεισα τα μάτια μου για να συνηθίσουν και κοίταξα την τεράστια αστραφτερή κεντρική νησίδα, τις σειρές γυαλιστερών ντουλαπιών στους τοίχους και κάτι που έμοιαζε με δύο υπερσύγχρονους φούρνους.

«Πολύ μοδάτη κουζίνα», σχολίασα στον Καλ.

«Ναι, όντως. Έπρεπε να έβλεπες αυτόν τον χώρο προτού πεθάνει ο παλιός γαιοκτήμονας: υπολογίζω ότι πίσω από τα παλιά ντουλάπια πρέπει να κρυβόταν εκατό χρόνων λίγδα και μαζί μια μεγάλη οικογένεια ποντικών. Αν και όλα αυτά θα ρημάξουν σε περίπτωση που δεν καταφέρει να μάθει η Μπέριλ

πώς λειτουργούν τούτοι οι καινούριοι φούρνοι. Όλα της τα χρόνια εδώ μαγείρευε στην παλιά στόφα και για να χρησιμοποιήσει κανείς αυτά τα δύο μαραφέτια πρέπει να έχει πτυχίο πληροφορικής».

Όσο μιλούσε ο Καλ, μπήκε μια κομψή, αδύνατη γυναίκα με χιονάτα μαλλιά πιασμένα πίσω χαμηλά σε κότσο. Ένωσα τα γαλανά μάτια της –στο μακρόστενο, όλο γωνίες πρόσωπό της με τη γερακίσια μύτη– να με κόβουν από πάνω μέχρι κάτω.

«Η κυρία Ντ' Απλειάζ να υποθέσω;» με ρώτησε και η ευχάριστη φωνή της είχε μια ανεπαισθητη χροιά σκοτοσέζικης προφοράς.

«Μάλιστα, αλλά σας παρακαλώ να με λέτε Τίγκι».

«Παρομοίως, όλοι εδώ με φωνάζουν Μπέριλ».

Σκέφτηκα ότι αλλιώς την περίμενα. Την είχα φανταστεί σαν μια μητρική φιγούρα με τροφαντό μπουστό, κοκκινισμένα μάγουλα και χέρια τραχιά και μεγάλα σαν τις κατσαρόλες που έφερνε βόλτα καθημερινά. Και όχι αυτή την όμορφη, μάλλον αυστηρή γυναίκα με το απεγάδιαστο μαύρο φόρεμα της οικονόμου.

«Σε ευχαριστώ που δέχτηκες να μείνω εδώ απόψε, Μπέριλ. Ελπίζω να μη σου δημιουργώ πρόβλημα με τις πολλές δουλειές που έχεις», της είπα με τη γλώσσα δεμένη κόμπο, σαν παιδί που απευθυνόταν στη διευθύντρια του σχολείου. Η Μπέριλ είχε μια αύρα εξουσίας που πολύ απλά απαιτούσε σεβασμό.

«Πεινάς; Έχω φτιάξει σουπα – σχεδόν το μόνο που μπορώ να φτιάξω με ασφάλεια μέχρι να βρω πώς δουλεύουν τα προγράμματα στους καινούριους φούρνους». Χαμογέλασε αποκαρδιωμένη στον Καλ. «Ο γαιοκτήμονας μου είπε ότι είσαι χορτοφάγος. Θα είσαι εντάξει αν φας καρότα και σπόρους κόλιαντρου;»

«Μια χαρά, ευχαριστώ».

«Εγώ σας αφήνω», είπε ο Καλ. «Έχω να βράσω μερικά κεφάλια ελαφιών από το χθεσινό κυνήγι. Καληνύχτα, Τίγκι, καλό ύπνο», μου ευχήθηκε.

«Ευχαριστώ, Καλ, παρομοίως», αποκρίθηκα πνίγοντας την παρόρμηση να κάνω εμετό με τα τελευταία λόγια του.

«Θα σε πάω πάνω στο δωμάτιό σου», μου είπε η Μπέριλ κοφτά, δείχνοντάς μου ότι έπρεπε να την ακολουθήσω. Στο τέρμα του διαδρόμου στρίψαμε και μπήκαμε σε ένα μεγάλο-πρεπο πλακόστρωτο χολ, με ένα εντυπωσιακό πέτρινο τζάκι, όπου επάνω του ήταν κρεμασμένο το κεφάλι ενός αρσενικού ελαφιού, με τα υπέροχα κέρατά του. Με οδήγησε στη φρεσκοστρωμένη με μοκέτα σκάλα, στους τοίχους υπήρχαν κρεμασμένα πορτρέτα των προγόνων Κινέρντ και όταν φτάσαμε στο φαρδύ πλατύσκαλο, άνοιξε μια πόρτα που οδηγούσε σε μια μεγάλη κρεβατοκάμαρα, διακοσμημένη σε απαλούς μπεζ τόνους. Ένα τεράστιο κρεβάτι με τέσσερις κολόνες και κουρτίνες από κόκκινο σκοτσέζικο καρό δέσποζε στον χώρο· δίπλα στο τζάκι υπήρχαν δερμάτινες πολυθρόνες με αφράτα μαξιλάρια και πάνω στα απίστευτα αστραφτερά μαονένια τραπεζάκια δύο μπρούντζινα πορτατίφ αντίκες χάριζαν μια απαλή λάμψη.

«Είναι πανέμορφο», μουρμούρισα. «Νιώθω λες και βρίσκομαι σε πεντάστερο ξενοδοχείο».

«Εδώ μέσα κοιμόταν ο παλιός γαιοκτήμονας μέχρι τη μέρα που πέθανε. Αν και έχει γίνει αγνώριστο πια, ιδίως το μπάνιο». Η Μπέριλ μου έδειξε μια πόρτα αριστερά μας. «Εκείνος το χρησιμοποιούσε σαν βεστιάριό του. Προς το τέλος τού είχα φέρει μια τροχήλατη καρέκλα τουαλέτας. Το μπάνιο, βλέπεις, βρισκόταν στην άλλη άκρη του διαδρόμου».

Η Μπέριλ βαριαναστέναξε και από το ύφος της κατάλαβα ότι ο νους της είχε γυρίσει στο παρελθόν – ίσως σε ένα παρελθόν που νοσταλγούσε.

«Σκέφτηκα ότι θα μπορούσα να σε χρησιμοποιήσω σαν πειραματόζωο· να ελέγξω αν έχει κάποιο πρόβλημα η σουίτα, αν θέλεις βέβαια», συνέχισε. «Θα σου χρωστάω χάρη αν κάνεις ένα ντους και μου πεις πόση ώρα κάνει να βγει το ζεστό νερό».

«Με μεγάλη μου χαρά! Εκεί που μένω αυτή τη στιγμή, το ζεστό νερό σπανίζει».

«Εντάξει τότε. Ελπειδή ακόμα δεν μας έχει έρθει από τον συντηρητή το τραπέζι της τραπεζαρίας, το καλύτερο είναι να σου ανεβάσω εδώ έναν δίσκο».

«Ό,τι είναι πιο εύκολο για εσένα, Μπέριλ».

Κατένευσε και έφυγε. Κάθισα στην άκρη ενός πολύ άνετου στρώματος και συλλογίστηκα ότι δεν μπορούσα να αποκομίσω την Μπέριλ. Και αυτό το καταφύγιο... η πολυτέλεια γύρω μου ήταν το τελευταίο πράγμα που περίμενα να δω. Με τα πολλά, σηκώθηκα και πήγα να ανοίξω την πόρτα του μπάνιου. Εκεί μέσα αντίκρισα δύο μαρμαρίνους νιπτήρες, μια ανεξάρτητη μπανιέρα και μια καμπίνα ντους με μια τεράστια στρογγυλή κεφαλή. Δεν έβλεπα την ώρα να χωθώ από κάτω, έπειτα από τόσους μήνες που πλενόμεν στην γδαρμένη εμαγιέ μπανιέρα της Μάργκαρετ.

«Παράδεισος!» ψιθύρισα. Γδύθηκα, άνοιξα το νερό στην ντουζιέρα και πέρασα αισχρά πολλή ώρα εκεί μέσα. Βγήκα, σκουπίστηκα και φόρεσα το απίστευτα απαλό μπουρνούζι που βρήκα κρεμασμένο πίσω από την πόρτα. Αφού στράγγιξα με μια πετσέτα τα πολλά νερά από τις ατίθασες μπουκλές μου, γύρισα στην κρεβατοκάμαρα και είδα την Μπέριλ να ακουμπά έναν δίσκο πάνω στο τραπεζάκι, δίπλα σε μία από τις δερμάτινες πολυθρόνες.

«Σου έφερα λίγο σπιτικό χυμό σαμπούκου για να συνοδεύσεις τη σουπα».

«Σε ευχαριστώ. Παρεμπιπτόντως, το νερό ήρθε αμέσως και ήταν ζεματιστό».

«Ωραία», σχολίασε εκείνη. «Φεύγω τώρα για να σε αφήσω να φας με την ησυχία σου. Καλό ξημέρωμα, Τίγκι».

Και έφυγε.